

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudkyně JUDr. Alenou Hrdličkovou ve věci

žalobce: **BOHEMIA ENERGY entity s.r.o.**, IČ 27386732, se sídlem Na Poříčí 1046, 1047/24-26, 110 00 Praha 1 – Nové Město,
zastoupený Mgr. Petrem Kuhnem, advokátem se sídlem 28. října 767/12, 110 00 Praha 1 – Nové Město,

proti

žalovaným:

- 1) **JONAZA TRADING LIMITED**, reg. č. HE 190247, se sídlem Stasinou & Boumpoulinas 3, 1060 Nicosia, Kypr,
2) **VIVID LEGAL s.r.o.**, IČ 36807915, se sídlem Plynárenská 7/A, 821 09 Bratislava, Slovenská republika,

oba zastoupeni JUDr. Jiřím Velíškem, advokátem se sídlem Holečkova 105/6, 150 00 Praha 5 - Smíchov,

o zaplacení částky 2,000.000,- Kč

takto:

- I. Žalovaní č. 1) a č. 2) jsou povinni zaplatit žalobci částku 924.658,70 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku s tím, že plněním jednoho z žalovaných zaniká v rozsahu tohoto plnění povinnost druhého žalovaného.
- II. Co do nároku na zaplacení částky 1,075.341,30 Kč se žaloba ve vztahu k žalovanému č. 1) i k žalovanému č. 2) **z a m í t á**.

- III. Žalobce je povinen zaplatit žalovaným č. 1) a č. 2) k rukám jejich právního zástupce náhradu nákladů řízení, a to žalovanému č. 1) ve výši 348.098,- Kč a žalovanému č. 2) ve výši 348.098,- Kč, to vše do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Žalobou podanou u zdejšího soudu dne 16.7.2014 se žalobce domáhal na žalovaných zaplacení částky 57,507.847,50 Kč jakožto škody a nemajetkové újmy vzniklé žalobci v příčinné souvislosti s podáním insolvenčního návrhu žalovanými proti žalobci jako dlužníkovi.

Žalobce tvrdil, že dne 27.3.2014 byl u Městského soudu v Praze podán insolvenční návrh, v němž byl žalovaný č. 1) uveden jako insolvenční navrhovatel a žalobce byl uveden jako dlužník. Tento insolvenční návrh podal žalovaný č. 2), aniž k tomu měl od žalovaného č. 1) jako insolvenčního navrhovatele zmocnění. Dne 27.3.2014 byla v 10,22 hod. v insolvenčním rejstříku zveřejněna vyhláška, kterou bylo oznámeno zahájení insolvenčního řízení. Usnesením Městského soud v Praze ze dne 31.3.2014, č.j. MSPH 59 INS 8444/2014-A-8, byl insolvenční návrh odmítnut. Usnesením Vrchního soudu v Praze jako soudu odvolacího ze dne 2.6.2014, č.j. 4 VSPH 857/2014-A-18, bylo usnesení Městského soudu v Praze ze dne 31.3.2014 zrušeno a dále bylo odvolacím soudem ve výroku II. jeho usnesení rozhodnuto, že k insolvenčnímu návrhu se nepřihlíží s odůvodněním, že insolvenční návrh neobsahuje podpis navrhovatele ani osoby, která je oprávněna za navrhovatele jednat jako jeho zástupce v insolvenčním řízení. Žalobci byla v souvislosti s vadně podaným insolvenčním návrhem způsobena celková škoda ve výši 57,507.847,50 Kč, za tuto škodu solidárně odpovídají oba žalovaní ve smyslu § 147 zák. č. 182/2006 Sb., insolvenční zákon (dále jen „ins. zák.“).

Žalobci v souvislosti se zahájením insolvenčního řízení vznikla jednak skutečná škoda ve výši 299.552,50 Kč. Tuto částku vynaložil žalobce za právní zastoupení v insolvenčním řízení. Dále žalobci ušel zisk v celkové výši 19,708.295,- Kč, a to v důsledku odlivu zákazníků, kteří žalobci jakožto obchodníkovi s elektřinou a plynem vypověděli v důsledku zveřejnění insolvenčního návrhu v období od 27.3.2014 do 27.6.2014 dodávkové smlouvy. Za toto období obdržel žalobce výpovědi dodávkových smluv ze strany zákazníků v počtu odpovídajícím 8.400 odběrných míst. Dle názoru žalobce nejméně polovina těchto odběrných míst, tj. 4.200, představuje zákazníky, kteří žalobci vypověděli smlouvu z důvodu nepravdivých informací o jeho insolvenci. Příčinou výpovědi dodávkových smluv v období od 27.3.2014 je především negativní mediální obraz žalobce způsobený podaným insolvenčním návrhem. Průměrné náklady na nákup elektřiny a plynu v oblasti energetiky činí pro 4200 odběrných míst 44,873.294,- Kč. Tržba z prodeje těchto energií zákazníkům v počtu odpovídajícím 4.200 odběrných míst v oblasti energetiky dosahuje průměrné částky 60,920.011,- Kč. Rozdíl mezi touto průměrnou tržbou a uvedenými průměrnými náklady na nákup vynaloženými žalobcem představuje 16,046.717,- Kč, což je zisk, kterého by žalobce dosáhl ze 4.200 odběrných míst v případě, pokud by nedošlo k výpovědím dodávkových smluv. Za každé odběrné místo je dále účtován měsíční poplatek, který při počtu 4.200 odběrných míst za 1 rok představuje průměrně částku 3,661.543,- Kč. Žalobci tak ušel zisk v celkové výši 19,708.295,- Kč (16,046.717 + 3, 661.543).

V důsledku podaného insolvenčního návrhu dále žalobci vznikla nemajetková újma ve výši 37,500.000,- Kč. Žalobce působí na trhu s energiemi od roku 2005 a od této doby se z něj stal největší alternativní dodavatel energií v České republice. Ve svém oboru tak žalobce nepochybně zaujímá významné postavení a požívá pověsti obchodníka, který řádně a včas plní své závazky. Na podporu svého dobrého jména žalobce pravidelně vynakládá finanční prostředky prostřednictvím reklamy, za uplynulé tři roky tyto náklady dosáhly více než 82,000.000,- Kč. V současné době žalobce plánuje další reklamní kampaň k „očistění“ své pověsti, jejíž rozpočet dosahuje 10,000.000,- Kč. Je tak zřejmé, že žalobce byl a bude nucen vynaložit nemalé prostředky na to, aby

své stávající i budoucí zákazníky přesvědčil o nepravdivosti tvrzení týkajících se jeho solventnosti. Pro účely stanovení výše nemajetkové újmy žalobce vychází z nákladů na reklamu za roky 2011-2013 a za přiměřenou výši zadostiučinění považuje částku odpovídající 1/3 těchto nákladů zvýšenou o náklady, které bude nucen vynaložit na reklamu v nadcházejícím období. Žalobce proto žádá náhradu nemajetkové újmy po zaokrouhlení ve výši 37,500.000,- Kč. Žalobce má za to, že jiný způsob nezajistí skutečné a dostatečné účinné odčinění jemu způsobené újmy, když např. omluvná kampaň v tisku by způsobila spíše újmu další. Peněžité zadostiučinění v sobě nese i určitou formu sankce pro žalované a dle názoru žalobce bude působit preventivně, tedy žalované odradí od podávání dalších šikanózních insolvenčních návrhů.

Žalobce je přesvědčen, že všechny shora specifikované složky škody mu vznikly v příčinné souvislosti s podáním vadného insolvenčního návrhu oběma žalovanými a že za takto vzniklou škodu oba žalovaní odpovídají společně a nerozdílně.

Oba žalovaní se k žalobě vyjádřili podáním ze dne 8.1.2018, kde především namítli nedostatek příslušnosti a pravomoci Městského soudu v Praze. Žalovaní nesouhlasí s tím, že žalobce odvozuje pravomoc zdejšího soudu z ust. čl. 5 bodu 3 Nařízení Rady „ES“ č. 44/2001 o pravomoci a o uznávání a výkonu rozsudků v občanských a obchodních věcech (Nařízení Brusel I.). Ve vztahu k tomuto ustanovení žalovaní namítali, že v tomto konkrétním případě bylo nutno rozlišovat mezi místem, kde vznikla škoda a místem, kde došlo anebo mohlo dojít ke skutečnosti zakládající nárok na náhradu škody. Žalovaní poukazovali na to, že pokud – dle žalobních tvrzení – žalovaný č. 1) nezakročil proti vadnému insolvenčnímu návrhu a žalovaný č. 2) se vmísil dle § 3006 o. z. do záležitosti jiné osoby, ač k tomu nebyl oprávněn, pak k těmto skutečnostem zakládajícím nárok na náhradu škody nemohlo dojít v Praze, kde má sídlo Městský soud. Žalobcem popsané jednání žalovaného č. 1) spočívající v opomenutí učinit krok vedoucí k odstranění vad insolvenčního návrhu je možné alokovat pouze na území Kypru, kde má žalovaný č. 1) sídlo a kde činí právní jednání. Žalobcem tvrzené vmísení se žalovaného č. 2) do záležitostí třetí osoby se mohlo stát pouze na území Slovenské republiky, kde má sídlo žalovaný č. 2). Právě tyto skutečnosti zakládají dle žalobních tvrzení nárok na náhradu škody a výjimka uvedená v ust. čl. 5 bodu 3 nařízení Brusel I. se proto v tomto případě neuplatní. Žalovaní proto navrhovali, aby řízení bylo pro nedostatek pravomoci českých soudů zastaveno.

Dále žalovaní namítali, že nejsou splněny zákonné podmínky pro uplatnění žalobního nároku, že není dána příčinná souvislost mezi žalobcem tvrzenou újmou a jednáním žalovaných a že žalovaní v tomto řízení nejsou pasivně věcně legitimováni. Žalovaní poukazovali především na to, že v daném případě nebyl insolvenční návrh odmítnut vinou insolvenčního navrhovatele ani nebylo řízení o insolvenčním návrhu zastaveno, tedy že nebyly splněny předpoklady vzniku škody v důsledku podání insolvenčního návrhu ve smyslu § 147 ins. zák. V daném případě nedošlo ani k zamítnutí insolvenčního návrhu, nýbrž o něm bylo pravomocně rozhodnuto odvolacím soudem tak, že se k tomuto insolvenčnímu návrhu nepřihlíží (§ 97 odst. 2 ins. zák.). V takovém případě však vůbec nedošlo k zahájení insolvenčního řízení a vznikla-li vůbec žalobci nějaká újma v příčinné souvislosti s vadným insolvenčním návrhem, k němuž se nepřihlíží, pak za ni neodpovídají žalovaní podle § 147 ins. zák. Žalovaní ve svém vyjádření dále citovali judikaturu Nejvyššího soudu ČR a Vrchního soudu v Praze, z jejichž závěrů vyplývá, že insolvenčním návrhem, k němuž se pro absenci předepsaného podpisu nepřihlíží (§ 97 odst. 2 ins. zák.), nemůže být účinně zahájeno insolvenční řízení, tudíž mezi žalobcem tvrzenou škodou a insolvenčním návrhem, k němuž se nepřihlíží, nemůže být vztah příčiny a následku.

Žalovaní se rovněž vyjádřili k výši žalobního nároku s tím, že jednotlivé dílčí nároky v částkách 299.552,50 Kč, 19,708.295,- Kč a 37,500.000,- Kč nevycházejí z reálných a objektivních údajů a nejsou ani řádně doloženy, což žalovaní dále ve svém podání demonstrovali na různých výpočtech.

Podáním ze dne 30.1.2018 vzal žalobce žalobu zpět proti oběma žalovaným co do nároku na zaplacení částky 55,507.847,50 Kč a na žalobě tak setrval pouze co do nároku na zaplacení celkové

částky 2,000.000,- Kč proti oběma žalovaným. Z tohoto nároku představovala částka 1,000.000,- Kč nemajetkovou újmu a částka 1,000.000,- Kč skutečnou škodu sestávající z nároku ve výši 299.552,50 Kč za náklady vynaložené žalobcem na právní zastoupení a z nároku ve výši 700.447,50 Kč představujícího žalobcuv ušlý zisk za období jednoho roku. Usnesením ze dne 9.2.2018, č.j. 35 Cm 55/2014-322, bylo řízení proti oběma žalovaným co do nároku na zaplacení částky 55,507.847,50 Kč zastaveno, toto usnesení nabylo právní moci dne 10.3.2018.

Po provedeném důkazním řízení Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 11.4.2018, č.j. 35 Cm 55/2014-335, žalobu s návrhem na zaplacení částky 2,000.000,- Kč zamítl proti oběma žalovaným. Z obsahu insolvenčního spisu vedeného Městským soudem v Praze pod sp. zn. MSPH 59 INS 8444/2014 totiž na základě dokazování vyplynulo, že usnesení Městského soudu v Praze ze dne 31.3.2014, č.j. MSPH 59 INS 8444/2014-A-8, jímž byl insolvenční návrh odmítnut podle § 128 odst. 1 ins. zák., bylo usnesením Vrchního soudu v Praze jako soudu odvolacího ze dne 2.6.2014, č.j. 4 VSPH 857/2014-A-18, zrušeno a ve výroku II. tohoto usnesení rozhodl odvolací soud za použití § 97 odst. 2 ins. zák., že se k tomuto insolvenčnímu návrhu nepřihlíží. Odvolací soud shledal, že insolvenční návrh byl podán v rozporu s § 97 odst. 2 ins. zák. jako nepodepsaný osobou zákonem k tomu určenou a tudíž takový návrh nemůže vyvolat účinky zahájení insolvenčního řízení. Pokud soud prvního stupně návrh odmítl, zákon pro takový postup nedává žádnou oporu. Soud neměl za daných okolností zveřejnit oznámení o zahájení insolvenčního řízení, nýbrž měl vydat pouze usnesení, jímž by vyrozuměl navrhovatele o tom, že se k jeho návrhu nepřihlíží.

Na základě těchto zjištění učiněných z obsahu insolvenčního spisu dospěl pak zdejší soud k závěru, že na základě insolvenčního návrhu, o němž bylo odvolacím soudem rozhodnuto, že se k němu nepřihlíží, nemohlo vůbec dojít k zahájení insolvenčního řízení a tedy ani ke vzniku škody nebo jiné újmy na straně žalobce jakožto dlužníka, vzniklé zahájením insolvenčního řízení a opatřeními přijatými v jeho průběhu ve smyslu § 147 ins. zák. Z těchto důvodů zdejší soud shora citovaným rozsudkem žalobu zamítl a rozhodl o náhradě nákladů řízení.

K odvolání žalobce ve věci dále rozhodoval Vrchní soud v Praze jako soud odvolací. Jeho usnesením ze dne 12.9.2018, č.j. 13 Cmo 17/2018-371, byl rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11.4.2018, č.j. 35 Cm 55/2014-335, zrušen a věc byla vrácena zdejšímu soudu jako soudu prvního stupně k dalšímu řízení. S právním názorem zaujatým zdejším soudem se odvolací soud neztotožnil a uvedl, že z hlediska dopadů do poměrů dlužníka nelze činit zásadního rozdílu mezi insolvenčním návrhem, jenž byl odmítnut a insolvenčním návrhem, k němuž z důvodu absence podpisu nemělo být přihlédnuto, ale který byl přesto v insolvenčním rejstříku zveřejněn. Nepříznivé účinky vyvolané tím v poměrech dlužníka jsou identické; dlužník je nucen čelit reakcím svých věřitelů, obchodních partnerů, zákazníků a jiných osob na veřejnou informaci o zahájení insolvenčního řízení. Odvolací soud považuje za nepřijatelnou představu, podle níž by se insolvenční navrhovatel měl ocitnout – z hlediska své odpovědnosti za škodlivé následky vyvolané v poměrech dlužníka zahájením insolvenčního řízení – v lepší situaci, jestliže vadný návrh řádně nepodepsal oproti situaci, kdy takový návrh, který by jinak byl odmítnut (jako se tomu před soudem prvního stupně stalo v dané věci), řádně podepsal. Vina insolvenčního navrhovatele (ve smyslu procesního zavinění) spočívá v tom, že se obrátil na soud procesním úkonem – podáním, jehož formální nedostatek sice soud prvního stupně přehlédl, který však z hlediska vůle účastníka směřoval k zahájení insolvenčního řízení a k nastolení účinků, jež insolvenční zákon spojuje se zahájením tohoto druhu soudního řízení. Ostatně insolvenční navrhovatel prosazoval tuto svou vůli i v odvolacím řízení, domáhaje se změny usnesení insolvenčního soudu.

Věc byla vrácena Městskému soudu v Praze jako soudu prvního stupně, neboť v důsledku nesprávného právního posouzení soud nezjišťoval skutečnosti rozhodné pro posouzení základu ani výše žalobou uplatňovaného nároku.

K nároku na zaplacení částky 299.552,50 Kč představující skutečnou škodu v podobě nákladů vynaložených žalobcem na právní zastoupení v souvislosti s insolvenčním řízením žalobce doplnil

skutková tvrzení v podání z 8.1.2019 a zejména z 19.3.2019. Žalobce tvrdil, že dne 13.8.2010 uzavřel smlouvu o poradenské činnosti s advokátní kanceláří Rödl & Partner v.o.s., jejímž předmětem bylo poskytování právních služeb žalobci za podmínek sjednaných touto smlouvou. Ve smlouvě byly obsaženy rovněž jednotlivé hodinové sazby, jež si jednotliví advokáti z této advokátní kanceláře účtovali, a to JUDr. Martin Švéda ve výši 175,- EUR/ hod., JUDr. Petr Novotný ve výši 200,- EUR/ hod., JUDr. ing. Jan Lhotský ve výši 100,- EUR/ hod. a Mgr. Lucie Siebertová rovněž ve výši 100,- EUR/ hod. Žalobce dále v tomto podání tvrdil, že fakturou č. 1140762 mu vyúčtovala advokátní kancelář Rödl & Partner v.o.s. částku 903.024,88 Kč za právní služby poskytnuté v měsíci březnu 2014, fakturou č. 1141010 mu bylo uvedenou advokátní kanceláří vyúčtováno 977.720,22 Kč za právní služby poskytnuté v dubnu 2014 a fakturou č. 1141318 byla žalobci vyúčtována částka 825.129,53 Kč za právní služby poskytnuté v květnu 2014. Všechny tyto částky žalobce uvedené advokátní kanceláři zaplatil, což dokládá výpisy z bankovního účtu. Protože právní služby za březen, duben a květen 2014 byly žalobci vyúčtovány dne 27.6.2014, použil žalobce přepočítání změny euro na českou měnu podle kurzu ČNB za červen 2014, tj. 1 EUR = 27,45 Kč. Mezi právní služby poskytnuté žalobci za měsíc březen 2014, jejichž cena je zahrnuta v částce 903.024,88 Kč, patří náklady zaplacené za 2 vyjádření k insolvenčnímu návrhu podaná právními zástupci žalobce. První vyjádření je z 27.3.2014, obsahuje 7 stran, zpracoval jej JUDr. Martin Švéda a žalobci bylo za tento úkon účtováno celkem 8 hodin, tj. 1.400,- EUR, tj. 38.430,- Kč. Druhé vyjádření k insolvenčnímu návrhu je z 31.3.2014, obsahuje 4 strany a zpracovali jej JUDr. Martin Švéda (15,25 hod., 2.668,75 EUR), JUDr. ing. Jan Lhotský (1,25 hod., 125,- EUR) a JUDr. Petr Novotný (1 hod., 200,- EUR), tj. celkem 2.993,75 EUR, tedy 82.178,40 Kč. Právní služba za měsíc duben 2014, jejíž cena je zahrnuta v částce 977.720,22 Kč, představovala telefonickou komunikaci se soudem ohledně právní moci usnesení o odmítnutí insolvenčního návrhu, kterou strávila dne 18.4.2014 Mgr. Lucie Siebertová 0,25 hod., tj. při sazbě 100,- EUR/ hod. 25,- EUR, tedy 686,25 Kč. K právním službám za měsíc květen 2014 zaplaceným v celkové částce 825.129,53 Kč patří doplňující vyjádření k insolvenčnímu návrhu ze 14.5.2014 zpracované JUDr. Martinem Švédou za dobu 0,75 hod., tj. 131,25 EUR, tj. 3.602,80 Kč. Celkově tak vynaložil žalobce za právní služby poskytnuté mu kanceláří Rödl & Partner v.o.s. v březnu, dubnu a květnu 2014 částku 124.897,45 Kč (38.430 + 82.178,40 + 686,25 + 3.602,80).

Dále žalobce tvrdil, že dne 31.3.2014 uzavřel smlouvu o poskytování právních poradenských služeb s advokátní kanceláří Kuhn Dostál advokátní kancelář s.r.o. V insolvenčním řízení byl sice žalobce zastoupen advokátem JUDr. Martinem Švédou trvale spolupracujícím s advokátní kanceláří Rödl & Partner v.o.s., na niž se žalobce obrátil i v okamžiku, kdy na něj byl podán šikanózní insolvenční návrh. Současně se však žalobce obrátil na právního poradce specializovaného na právní úpravu insolvenčního řízení, tj. na advokátní kancelář Kuhn Dostál advokátní kancelář s.r.o., která žalobci účtovala za jednotlivé úkony hodinovou sazbu ve výši 6.050,- Kč bez DPH. Advokát Mgr. Petr Kuhn poskytl žalobci v dubnu 2014 právní služby spočívající v jednání s žalobcem, s advokátem JUDr. Martinem Švédou a s advokátkou JUDr. Monikou Novotnou, a to dne 4.4.2014 v rozsahu 5 hodin, dne 8.4.2014 v rozsahu 3 hodin, dne 9.4.2014 v rozsahu 4 hodin a dne 11.4.2014 v rozsahu 3 hodin. Celkem byly tak v dubnu 2014 poskytnuty žalobci advokátem Mgr. Petrem Kuhnem právní služby v rozsahu 15 hodin při hodinové sazbě 6.050,- Kč v celkové výši 90.750,- Kč. Tato částka byla zahrnuta do faktury č. 027-2014 ze dne 6.5.2014 na celkovou částku 2.006.996,75 Kč, kterou žalobce uvedené advokátní kanceláři zaplatil dne 14.5.2014 převodem z bankovního účtu. V květnu 2014 poskytl advokát Mgr. Petr Kuhn žalobci právní službu spočívající v sepsu třetího vyjádření k insolvenčnímu návrhu, tj. vyjádření ze 14.5.2014 v rozsahu tří stran. Na tomto vyjádření strávil Mgr. Petr Kuhn celkem 10,5 hod. práce, což při hodinové sazbě 6.050,- Kč činí 63.525,- Kč. Tuto částku zaplatil žalobce uvedené advokátní kanceláři v rámci faktury č. 042-2014 ze 4.6.2014 znějící na celkovou částku 2.267.996,17 Kč převodem z bankovního účtu dne 13.6.2014. Další právní službu poskytl advokát Mgr. Petr Kuhn žalobci dne 22.7.2014, kdy proběhlo jednání Mgr. Petra Kuhna a jeho kolegy Petra Janů s žalobcem v rozsahu 3,5 hod. Za tuto službu účtoval Mgr. Petr Kuhn 1,75 hod. při sazbě 6.050,- Kč/ hod., tj. 10.587,50 Kč a advokát Petr Janů rovněž 1,75

hod. při sazbě 3.280,- Kč / hod., tj. 5.740,- Kč, celkem 16.327,50 Kč (10.587,50 + 5.740). Tato částka byla zahrnuta do faktury účtující žalobci právní služby za měsíc červenec 2014 č. 2014/75 ze dne 11.8.2014 na částku 2,059.698,24 Kč, kterou žalobce zaplatil na účet advokátní kanceláře dne 25.8.2014. Částka zaplacená advokátní kanceláři Kuhn Dostál advokátní kancelář s.r.o. za právní služby poskytnuté žalobci v dubnu, červnu a červenci 2014 tak činila celkem 170.602,50 Kč (90.750 + 63.525 + 16.327,50).

K nároku na náhradu škody v podobě ušlého zisku žalobce doplnil a upřesnil žalobní tvrzení podáním ze dne 14.11.2018. Žalobce tvrdil, že ušlý zisk představuje nerozmnožení majetku, který by žalobce získal, kdyby jeho zákazníci v důsledku insolvenčního řízení jednostranně neukončili smlouvy na dodávku komodit uzavřené s žalobcem, pokud jde o odběrná a předávací místa (OPM). Za období od konce února 2014 do 30.6.2014 u žalobce došlo k poklesu o 7.901 OPM, pokud jde o elektřinu a o 4.375 OPM, pokud jde o plyn, tj. celkem 12.276 ukončených dodávkových smluv. Protože všechna tato ukončení dodávek do OPM nemusí mít původ v insolvenčním řízení, žalobce požaduje ušlý zisk pouze ve vztahu ke 4.200 OPM, tedy cca k 1/3 z celkového počtu 12.276 ukončených OPM. V období od 27.3.2014 do 27.6.2014 činil poměr OPM pro dodávky elektřiny ku OPM pro dodávky plynu 1,67. Při tomto poměru tak z počtu 4.200 OPM připadalo 2.627 OPM na dodávky elektřiny a 1.573 OPM na dodávky plynu. Žalobce dodává komodity zákazníkům v průměru alespoň 1 rok. Ušlý zisk za každou z obou těchto komodit pak žalobce počítá na základě toho, kolik činí zisk za komoditu dosahovaný zpravidla v poctivém obchodním styku, tj. průměrná maloobchodní cena po odečtení průměrné velkoobchodní ceny násobená průměrnou spotřebou domácnosti. Průměrnou maloobchodní cenu obou komodit žalobce vypočetl podle cen jejich 5 největších dodavatelů za období od března do června 2014. V případě dodavatelů elektrické energie se jedná o subjekty: 1) BOHEMIA ENERGY entity s.r.o., 2) Centropol Energy a.s., 3) Innogy Energie s.r.o., 4) ČEZ Prodej a.s., 5) XE Energie s.r.o., v případě plynu byly 5 největšími dodavateli v uvedeném období 1) ČEZ Prodej a.s., 2) BOHEMIA ENERGY entity s.r.o., 3) E.ON Energie a.s., 4) Centropol Energy a.s., 5) Lama energy a.s. Žalobce přitom bral v potaz nejběžnější sazbu pro dodávky elektřiny domácnostem, tj. sazbu D02d, které využívá kolem 70% českých domácností. Průměrná maloobchodní cena za komoditu se pak liší podle distribuční soustavy, přičemž žalobce ve svém podání v tabulkách č. 5, 6, 7 a 8 uvádí maloobchodní ceny za dodání 1 MWh elektřiny a 1 MWh plynu v letech 2014 a 2015, když komodity byly dodávány prostřednictvím distribuční soustavy E.ON Distribuce a.s., ČEZ Distribuce a.s. a PRE distribuce a.s. Z výpočtů vycházejících z údajů v těchto tabulkách pak vyplývá, že průměrná maloobchodní cena 1 MWh elektřiny v letech 2014 a 2015 činila 1,246,29 Kč a plynu 1.140,10 Kč, to vše bez DPH a dalších poplatků. Velkoobchodní ceny na burze energií za období od 1.1.2014 do 31.12.2015 za 1 MWh činily u elektřiny 896,91 Kč a u plynu 627,36 Kč. Ušlý zisk za 1 MWh elektřiny činí 349,38 Kč (1.246,29 – 896,91) a ušlý zisk za 1 MWh plynu činí 512,74 Kč (1.146,10 – 627,36). Průměrná roční spotřeba elektřiny v bytě činí 3,279 MWh a průměrná roční spotřeba plynu v bytě činí 856 m³, tj. 9,0308 MWh (1 m³ = 10,55 kWh). Ušlý zisk žalobce za nedodání elektřiny do jednoho OPM za období jednoho roku činí 1.145,64 Kč (349,38 Kč x 3,279 MWh), při počtu 2.627 OPM činí tento ušlý zisk 3,009.596,28 Kč. Ušlý zisk za nedodání plynu do jednoho OPM po dobu jednoho roku činí 4.630,45 Kč (512,74 Kč x 9,0308 MWh), což při celkovém počtu 1.573 OPM činí 7,283.697,85 Kč. Dalším ušlým ziskem je měsíční poplatek, který je zákazníkovi účtován vedle ceny za dodávku elektřiny nebo plynu. Jeho výše u produktové řady „Stanard“ se u žalobce u dodávky elektřiny pohybovala mezi 48,- Kč až 79,- Kč a u plynu pak od 6,30 Kč do 332,- Kč podle výše roční spotřeby. Při výpočtu ušlého zisku žalobce vyšel ze spodních hodnot těchto měsíčních poplatků, které tak u elektřiny činí 576,- Kč za 1 OPM (48 x 12) a 1,513.152,- Kč za 2.627 OPM. U plynu pak tento poplatek činí 75,60 Kč ročně za jedno OPM (6,30 x 12), tj. 118.918,80 Kč za 1.573 OPM. Celkový roční ušlý zisk za nedodanou elektřinu do 2.627 OPM činí 4,522.748,28 Kč (3,009.596,28 + 1,513.152), celkový ušlý roční zisk za nedodaný plyn do 1.573 OPM činí 7,402.616,65 Kč (7,283.697,85 + 118.918,80), tj. celkem 11,925.364,93 Kč (4,522.748,28 + 7,402.616,65). Z tohoto ušlého zisku žalobce po částečném zpětvzetí žaloby požadoval částku 700.447,50 Kč.

K nemajetkové újmě žalobce tvrdil, že tato spočívá ve snížení jeho vážnosti u jeho obchodních partnerů, finančních institucí a veřejnosti a v narušení důvěry u zákazníků. Předmětem podnikání žalobce je obchod s elektřinou a plynem a za poměrně krátkou dobu od svého založení v roce 2005 se žalobce stal největším alternativním dodavatelem energií v ČR. Na velikosti zákaznické báze, tj. na počtu OPM, do kterých žalobce dodává elektřinu nebo plyn nakoupený od velkoobchodníků s energiemi, je založena samotná podstata žalobcova podnikání. V tabulkách č. 9 a č. 10 svého podání ze 14.11.2018 žalobce uvádí rostoucí počet OPM v letech 2010-2016, a to pokud jde o plyn i o elektřinu, což svědčí o pozitivním obrazu žalobce u jeho zákazníků. Žalobce trvale navyšoval nejen objem zákazníků, ale i výši obrátu. Udržování a další rozšiřování zákaznické báze pak vyžaduje nejen získávání nových zákazníků, ale především schopnost udržet si ty stávající a zamezit jejich odchodu ke konkurenčním dodavatelům. S tím úzce souvisí právě dobrá pověst žalobce a důvěra jeho zákazníků. Pokud žalovaný č. 1) v insolvenčním návrhu uvedl, že žalobce je v platební neschopnosti ve smyslu § 3 ins. zák., pak taková informace důvěru zákazníků ve schopnost žalobce dostát svým závazkům nutně nabourala. Informace o insolvenčním řízení žalobce a nepravdivé informace o jeho finanční situaci byly během několika málo hodin od zveřejnění insolvenčního návrhu v insolvenčním rejstříku převzaty celorepublikovými zpravodajskými servery i odbornými servery, které mimo jiné cílí na získávání nových zákazníků, a dále bylo v médiích na toto insolvenční řízení odkazováno. Na důkaz těchto tvrzení žalobce ve svém podání odkázal na příslušné články uvedené v přílohách č. 29- č. 37 k tomuto jeho podání. Dále žalobce uvedl, že zveřejnění zprávy o jeho insolvenčním řízení vyvolalo mezi jeho stávajícími zákazníky, ale zejména mezi velkoobchodníky s energiemi značnou nejistotu. Žalobce byl tak v jejich očích i v očích veřejnosti zařazen do skupiny nedůvěryhodných insolventních společností. Žalobcoví zákazníci byli opakovaně kontaktováni ze strany žalobcových konkurentů, kteří se zákazníky snažili přesvědčit, aby se přeregistrovali pod jejich skupinu. O tom svědčí jednotlivé skutečnosti uvedené v telefonických a písemných dotazech zákazníků, jak vyplývá z výpisů ze zákaznického informačního systému žalobce, jež žalobce rovněž nabídl k důkazu v rámci příloh č. 40 – č. 93. Prostřednictvím médií se informace o podání insolvenčního návrhu dostala k zákazníkům, kteří tak získali nejistotu, zda bude žalobce schopen dostát svým závazkům dodat komoditu a vrátit případné přeplatky na zálohách. Navíc byl žalobce následně nucen investovat do reklamní kampaně k „očišťení“ své pověsti a náklady, které na tuto kampaň vynaložil, činily nejméně 13,925.754,60 Kč. K prokázání těchto tvrzení žalobce navrhoval listinné důkazy – faktury dodavatelů a výpisy z účtů prokazující platby těmto dodavatelům. Bez ohledu na celkovou výši těchto nákladů žalobce v rámci nemajetkové újmy požadoval částku 1,000.000,- Kč.

Žalovaní navrhovali, aby žaloba jako nedůvodná byla zamítnuta. Ke skutečné škodě spočívající v nákladech vynaložených za právní zastoupení v souvislosti s insolvenčním návrhem v celkové výši 299.552,50 Kč žalovaní poukazovali na nepřiměřenost těchto nákladů a rovněž na to, že nebyly vynaloženy nezbytně v porovnání s obsahem i rozsahem právních úkonů poskytnutých žalobci jeho právními zástupci. Dále žalovaní rovněž namítali, že náklady za právní zastoupení nebyly vynaloženy ani účelně, neboť pokud by právní zástupci žalobce včas namítli absenci podpisu navrhovatele na insolvenčním návrhu, mohly být tyto náklady za právní zastoupení žalobce ve značné míře eliminovány. Žalovaní v této souvislosti poukazovali na neúčelný postup právních zástupců žalobce.

K žalobnímu nároku ve výši 700.447,50 Kč z titulu náhrady škody v podobě ušlého zisku žalovaní namítali nedostatek příčinné souvislosti, pokud jde o žalobní tvrzení, že v důsledku podání insolvenčního návrhu, tedy v důsledku zahájení insolvenčního řízení, došlo k ukončení dodávek elektřiny a plynu do 4.200 OPM. Žalovaní poukazovali na to, že k ukončení dodávkových smluv ze strany zákazníků žalobce dochází z různých důvodů a že z důkazů žalobcem předložených nijak nevyplývá, že u žalobcem uvedených 4.200 OPM bylo důvodem zahájení insolvenčního řízení.

K nároku na zaplacení částky 1,000.000,- Kč z titulu nemajetkové újmy žalovaní namítali, že mediální obraz žalobce utrpěl především v souvislosti s články, které informovaly veřejnost o

žalobcových agresivních obchodních praktikách ve vztahu k zákazníkům a o pokutách, které byly žalobci ze strany Energetického regulačního úřadu za toto jednání uloženy. Mediální výstupy, které žalobce nabízel k důkazu, pokud jde o poškození jeho dobrého jména v souvislosti se zahájeným insolvenčním řízením, nemohly svým obsahem dobré jméno žalobce nijak poškodit.

Jak vyplývá ze závěrů odvolacího soudu přijatých v jeho usnesení ze dne 12.9.2018, č.j. 13 Cmo 17/2018-371, žalovaní jako insolvenční navrhovatelé odpovídají za škodu nebo jinou újmu vzniklou zahájením insolvenčního řízení a opatřeními přijatými v jeho průběhu ve smyslu § 147 ins. zák. i v tomto konkrétním případě, kdy usnesení insolvenčního soudu prvního stupně ze dne 31.3.2014 o odmítnutí insolvenčního návrhu bylo následně usnesením odvolacího soudu ze dne 2.6.2014 zrušeno a zároveň bylo odvolacím soudem rozhodnuto, že ve smyslu § 97 odst. 2 ins. zák. se k insolvenčnímu návrhu nepřihlíží. Odvolací soud v usnesení z 12.9.2018 poukázal na to, že vina insolvenčního navrhovatele ve smyslu procesního zavinění spočívá v tom, že se obrátil na soud procesním úkonem – podáním, jehož formální nedostatek sice soud prvního stupně přehlédl, avšak které z hlediska vůle účastníka směřovalo k zahájení insolvenčního řízení, přičemž je podstatné, že tento insolvenční návrh byl zveřejněn v insolvenčním rejstříku a měl tak způsobit vyvolat nepříznivé účinky v poměrech dlužníka – žalobce.

Zjištění soudu učiněná z obsahu insolvenčního spisu vedeného Městským soudem v Praze pod sp. zn. MSPH 59 INS 8444/2014, pokud jde o průběh insolvenčního řízení zahájeného na základě návrhu žalovaných, zůstala již v předešlém řízení před tímto soudem nesporná a soud na ně proto pro stručnost odkazuje. Za použití § 147 ins. zák. a s odkazem na právní závěry přijaté odvolacím osudem v usnesení ze dne 12.9.2018 dospěl pak soud k závěru, že žaloba je co do základu důvodná. Žalovaní mají odpovědnost za škodu založenou na presumpci zavinění ve smyslu § 2909 - § 2913 o.z. (dříve § 420 odst. 1 obč. zák.), přičemž se jedná o odpovědnost subjektivní, pro jejíž vznik je vyžadováno zavinění alespoň ve formě nevědomé nedbalosti. Na základě důkazů provedených v tomto řízení pak dospěl soud k závěru, že žalobci vznikla škoda ve smyslu § 147 ins. zák., a to jak v podobě nákladů vynaložených na právní zastoupení, tak i v podobě ušlého zisku z neuskutečněných obchodů. Rovněž soud dospěl k závěru, že u žalobce došlo ke vzniku nemajetkové újmy v příčinné souvislosti s podáním insolvenčního návrhu ze strany žalovaných. Předmětem dokazování v dalším průběhu řízení po zrušení předešlého zamítavého rozsudku soudem odvolacím pak byla především výše žalobcem uplatněných nároků.

Pro úplnost soud uvádí, že žalovaní rovněž vznesli námitku nedostatku pravomoci českých soudů, tedy námitku nedostatku mezinárodní příslušnosti. S touto námitkou se soud vypořádal již ve svém předešlém rozsudku z 11.4.2018, a protože odvolací soud se k této skutečnosti nijak nevyjádřil, soud pouze pro stručnost odkazuje na odůvodnění svého předešlého rozhodnutí, pokud jde o tuto procesní náležitost s tím, že uvedenou námitku žalovaných důvodnou neshledal.

K nároku na zaplacení částky 299.552,50 Kč představující skutečnou škodu vzniklou žalobci v podobě nákladů vynaložených na právní zastoupení soud uvádí, že tento nárok shledal co do nákladu důvodným. Žalobce v postavení dlužníka tyto náklady vynaložil v souvislosti s obranou proti insolvenčnímu návrhu podanému žalovanými. Tuto obranu si žalobce zajistil prostřednictvím kvalifikovaného právního zástupce a skutečná škoda v podobě nákladů takto vynaložených mu vznikla v příčinné souvislosti se zahájením insolvenčního řízení ve smyslu § 147 ins. zák. Právní poradenství a právní zastoupení bylo žalobci poskytnuto na základě smlouvy o poradenské činnosti z 13.8.2010 uzavřené s advokátní kanceláří Rödl & Partner v.o.s. a dále na základě procesní plné moci udělené žalobcem advokátovi JUDr. Martinu Švédovi dne 29.10.2013. Tato procesní plná moc je založena jako č.l. 7/8 v insolvenčním spise vedeném Městským soudem v Praze pod sp. zn. MSPH 59 INS 8444/2014. Tvzení žalobce o úkonech provedených v souvislosti s insolvenčním řízením advokátem JUDr. Martinem Švédou má soud prokázáno jednak obsahem tohoto insolvenčního spisu a dále listinami nadepsanými jako Specifikace k faktuře, týkajícími se faktur vystavených žalobci advokátní kanceláří Rödl & Partner v.o.s. č. 1141010, č. 1141318 a č. 1140762.

Doklady o úhradách těchto faktur prokázal žalobce výpisy z bankovního účtu ze dne 18.4.2014, 6.6.2014 a 19.6.2014. Všechna tři písemná vyjádření uváděná žalobcem v jeho podání z 19.3.2019 jsou rovněž součástí insolvenčního spisu, a to vyjádření z 27.3.2014 jako č.l. A-7, doplňující vyjádření ze dne 31.3.2014 jako č.l. A-10 a vyjádření ze dne 14.5.2014 k odvolání insolvenčních navrhovatelů proti usnesení zdejšího soudu o odmítnutí insolvenčního návrhu z 31.3.2014 jako č.l. A-16. K doplňujícímu vyjádření z 31.3.2014 lze pro úplnost ještě dodat, že bylo do datové schránky soudu doručeno dne 31.3.2014 ve 12:08:19 hod. a usnesení soudu o odmítnutí insolvenčního návrhu z téhož dne bylo v insolvenčním rejstříku zveřejněno až ve 13:12 hod., jak rovněž vyplývá z údajů v insolvenčním spise.

Náklady za právní zastoupení poskytnuté v souvislosti se zahájením insolvenčního řízení tak soud shledal důvodné v částkách 38.430,- Kč, 82.178,40 Kč a 3.602,80 Kč, tj. celkem 124.211,20 Kč.

Žalobce dále tvrdil, že advokátka Mgr. Lucie Siebertová z advokátní kanceláře Rödl & Partner v.o.s. učinila v rámci právních služeb v souvislosti s insolvenčním návrhem ještě úkon dne 18.4.2014 spočívající v telefonické komunikaci se soudem ohledně dotazu na právní moc usnesení o odmítnutí insolvenčního návrhu z 31.3.2014. Časový rozsah tohoto úkonu činil 0,25 hod. a hodinová sazba práce Mgr. L. Siebertové činila 100,- EUR, žalobce proto požadoval ještě částku 686,25 Kč představující 25 EUR při přepočtu kurzu 1,- EUR = 27,45 Kč. Tuto částku však soud žalobci nepřiznal, neboť se nejednalo o profesionální právní pomoc, nýbrž o pouhý administrativní úkon.

Smlouvou o poskytování právních poradenských služeb dále žalobce prokázal, že ji uzavřel s advokátní kanceláří Kuhn Dostál s.r.o. dne 31.3.2014, a to společně s druhým klientem uvedené advokátní kanceláře – společností MR COMMUNICATIONS s.r.o. Z této smlouvy soud dále zjistil, že předmětem prací uvedené advokátní kanceláře jakožto poskytovatele právního poradenství bylo právní posouzení postavení klientů v souvislosti se spory vedenými mezi klienty a T.m B., případně mezi klienty a společnostmi, na které byly postoupeny pohledávky T. B., dále právní poradenství klientům a zastupování klientů v souvislosti se záležitostmi klientů souvisejícími se shora uvedenými spory od nich přímo či nepřímo odvozenými a dále poskytování dalších služeb právního poradenství dle potřeby a na žádost kteréhokoli z klientů. Z takto popsáného předmětu prací tedy nijak nevyplývá tvrzení žalobce, že se právní poradenství poskytované mu advokátní kanceláří Kuhn, Dostál mělo týkat především obrany v insolvenčním řízení. Smlouva o poskytování právního poradenství s touto advokátní kanceláří byla uzavřena téhož dne, kdy soud vydal usnesení o odmítnutí insolvenčního návrhu, které bylo tohoto dne ve 13,12 hod. zveřejněno v insolvenčním rejstříku a dne 1.4.2014 v 10:29:30 hod. doručeno do datové schránky dlužníka (žalobce), jak vyplývá z potvrzení o dodání a doručení do datové schránky připojeného v insolvenčním spisu. Nejpozději od tohoto časového okamžiku tedy bylo žalobci známo, že insolvenční návrh byl soudem odmítnut, byť v tom okamžiku dosud nepravomocně. Pokud tedy žalobce následně ve dnech 4.4., 8.4., 9.4. a 11.4. jednal celkem 15 hodin s advokátem Mgr. Petrem Kuhnem, nepovažuje soud náklady zaplacené jmenovanému advokátovi za tyto úkony v celkové výši 90.750,- Kč za škodu vzniklou v souvislosti se zahájením insolvenčního řízení.

Nedůvodným rovněž soud shledal nárok na zaplacení částky 63.525,- Kč, kterou žalobce dle svých tvrzení zaplatil advokátovi Mgr. Petru Kuhnovi za zpracování písemného vyjádření k insolvenčnímu návrhu ze dne 14.5.2014 v počtu 3 stran. Obsahem insolvenčního spisu má soud prokázáno, že toto vyjádření doručené soudu dne 14.5.2014 je založeno na č.l. A-16 insolvenčního spisu. Jeho první strana obsahuje pouze údaje o tom, kterému soudu je určeno, údaje o účastnících řízení a jejich právních zástupcích a údaje o předmětu tohoto podání. Vlastní text podání je obsažen na str. 2 a ne zcela zaplněné str. 3 v bodech I – VI. Obsahem tohoto podání je shrnutí dosavadního průběhu insolvenčního řízení a zopakování skutečností uváděných v předešlých dvou vyjádřeních žalobce jakožto dlužníka o tom, že není v úpadku a že insolvenční návrh má zjevně šikanózní charakter. Tvrzení žalobce, že sepsal tohoto necelého dvoustránkového vyjádření trval jeho

právnímu zástupci Mgr. Petru Kuhnovi 10,5 hodiny, považuje soud za zcela nereálné. Navíc žalobce žádal za totéž vyjádření částku 3.602,80 Kč, kterou zaplatil v rámci právních služeb advokátovi JUDr. Martinu Švédovi, resp. advokátní kanceláři Rödl & Partner v.o.s., a to za $\frac{3}{4}$ hodiny práce strávené JUDr. Švédou při zpracování tohoto podání. Právě takovýto časový rozsah považuje soud za reálný a částku 3.602,80 Kč žalobci přiznal v rámci nákladů zaplacených advokátní kanceláři Rödl & Partner v.o.s.

Obsahem insolvenčního spisu bylo konečně prokázáno rovněž to, že usnesení Vrchního soudu v Praze jako soudu odvolacího ze dne 2.6.2014 (č.l. A-18) bylo právnímu zástupci žalobce JUDr. Martinu Švédovi doručeno do datové schránky dne 24.6.2014 a dne 14.7.2014 soud na originále tohoto usnesení vyznačil právní moc dne 25.6.2014. Z úředního záznamu na č.l. A-23 insolvenčního spisu ze dne 22.7.2014 pak bylo zjištěno, že na základě shora uvedeného pravomocného rozhodnutí Vrchního soudu v Praze bude dlužník z důvodu mylného zápisu do insolvenčního rejstříku vyškrtnut. Tento úřední záznam pořídil vyšší soudní úředník Městského soudu v Praze JUDr. Vojtěch Maňák. Uvedené usnesení odvolacího soudu z 2.6.2014 bylo v insolvenčním rejstříku zveřejněno dne 17.6.2014. V těchto souvislostech proto soud neshledal důvodným ani požadavek žalobce na zaplacení dalších nákladů za právní zastoupení advokáty Petrem Kuhnem a Petrem Janů, a to za právní službu poskytnutou jimi dne 22.7.2014 v celkovém rozsahu 3 hodin za částku 16.327,50 Kč.

Soud proto shrnuje, že skutečná škoda v podobě nákladů vynaložených na právní zastoupení v souvislosti se zahájením insolvenčního řízení a opatřeními přijatými v jeho průběhu vznikla žalobci v celkové výši 124.211,20 Kč, což představuje součet částek zaplacených žalobcem advokátní kanceláři Rödl & Partner v.o.s. za písemná vyjádření z 27.3.2014, z 31.3.2014 a ze 14.5.2014. Částku zaplacenou této advokátní kanceláři ve výši 686,25 Kč za administrativní úkon advokátky Mgr. Lucie Siebertové stejně jako souhrnnou částku 170.602,50 Kč zaplacenou žalobcem advokátní kanceláři Kuhn, Dostál v.o.s. soud po provedeném dokazování neshledal za náklady zaplacené za právní zastoupení v příčinné souvislosti s insolvenčním řízením. Pouze pro úplnost pak soud doplňuje, že částky zaplacené oběma advokátním kancelářím tvoří v součtu 295.499,95 Kč a nikoli 299.552,50 Kč, jak žalobce tvrdil od počátku řízení. Rozdíl v těchto částkách ve výši 4.052,55 Kč byl proto rovněž nedůvodným nárokem.

Žalobce dále tvrdil, že mu v důsledku zahájeného insolvenčního řízení ušel zisk, kterého by dosáhl, pokud by jeho zákazníci – odběratelé elektrické energie a plynu jednostranně neukončovali smlouvy na dodávky těchto komodit uzavřené s žalobcem. K tomu je opravňovalo ustanovení čl. 11 písm. b) Všeobecných obchodních podmínek žalobce, dle něhož byl zákazník oprávněn jednostranně ukončit dodávkovou smlouvu bez nároku žalobce na úhradu smluvního poplatku v případě, že bude vůči žalobci zahájeno insolvenční řízení. Žalobce dále tvrdil, že tohoto ustanovení využívali především jeho konkurenti, kteří odstupovali od zákaznických smluv na základě plných mocí, které jim žalobcovi zákazníci udělili. Dodávkové smlouvy se vztahovaly k odběrným a předávacím místům (OPM). Přehledy počtu OPM dle statistik operátora trhu žalobce prokázal, že za období od 28.2.2014 do 30.6.2014 u něj poklesl počet OPM, pokud jde o odběr elektřiny, o 7.901 a pokud jde o odběr plynu o 4.375, což znamená celkový pokles 12.276 OPM. Žalobce dále tvrdil, že tento celkový počet ukončených OPM nepředstavuje pouze OPM ukončená z důvodu insolvenčního řízení, nýbrž i z důvodů jiných a v podání ze 14.11.2018 pak provedl výpočet ušlého zisku vycházející ze situace, kdy se ukončení dodávkové smlouvy z důvodu insolvenčního řízení týkalo 4.200 OPM. Při tomto výpočtu žalobce vycházel z rozdílu mezi průměrnými maloobchodními a velkoobchodními cenami plynu a elektřiny a dále z průměrné spotřeby v domácnosti, to vše ve vztahu k roku 2014. Podklady k výpočtům těchto průměrných hodnot vyplývají z listinných důkazů označených žalobcem jako příloha č. 4 – č. 21. Z výpočtů podrobně popsanych v podání žalobce ze 14.11.2018 i shora v tomto rozsudku v části týkající se žalobních tvrzení vyplývá, že pokud v příčinné souvislosti se zahájeným insolvenčním řízením

došlo k ukončení dodávkových smluv týkajících se počtu 4.200 OPM, ušel žalobci zisk za 1 rok ve výši 11,925.364,93 Kč.

Z e-mailu společnosti AKCENTA ENERGIE a.s. odeslaného žalobci dne 19.5.2014 bylo zjištěno, že zákazník Kratochvíl J & M s.r.o. zastoupený společností AKCENTA ENERGIE a.s. vypovídá žalobci smlouvu o sdružených dodávkách plynu z důvodu zahájení insolvenčního řízení vůči žalobci.

Z e-mailu společnosti Gas International s.r.o. odeslaného žalobci 28.5.2014 bylo zjištěno, že tato společnost jednající za 8 stávajících zákazníků žalobce vyjmenovaných v připojeném seznamu, vypovídá za tyto zákazníky žalobci smlouvu o sdružených dodávkách zemního plynu z důvodu zahájení insolvenčního řízení vůči žalobci.

Z listinných příloh žalobce č. 85-93 bylo zjištěno, že zákazníci uvedení v seznamu připojeném k e-mailu z 28.5.2014 měli skutečně uzavřeny dodávkové smlouvy s žalobcem.

Z výpovědi svědka ing. R. Š. bylo zjištěno, že je zaměstnán u žalobce na pozici xxx a že na této pozici pracoval i v roce 2014, kdy probíhalo insolvenční řízení na základě návrhu podaného žalovanými. V té době žalobce kontaktoval vysoký počet jeho zákazníků na zákaznických linkách, prostřednictvím e-mailů apod. s dotazy ohledně insolvence žalobce. Jednalo se především o žalobcovy stávající zákazníky, kteří měli platné dodávkové smlouvy uzavřené na dobu určitou. V systému žalobce jsou evidovány výpovědi dodávkových smluv jednak k výročí smlouvy, ale i výpovědi předčasné před uplynutím lhůty trvání smluvního vztahu. Důvodů k předčasným výpovědím zákaznických smluv je celá řada, jediným důvodem tak nemusí být pouze zahájení insolvenčního řízení, avšak jednotlivé důvody předčasného ukončování zákaznických smluv neumí systém žalobce rozlišit. V té době zaznamenával žalobce na telefonní zákaznické lince denně stovky hovorů, kdy reagoval na dotazy zákazníků a vysvětloval jim, že nemá žádné finanční problémy. Probíhajícího insolvenčního řízení využili v rámci konkurenčního boje další dodavatelé elektrické energie a plynu, kteří se snažili tzv. přetáhnout stávající zákazníky žalobce, a to za využití příslušného ustanovení všeobecných obchodních podmínek žalobce, dle kterých může zákazník předčasně ukončit v případě insolvenčního řízení s žalobcem smluvní vztah bez jakýkoli sankcí. V době, kdy byl žalobce zapsán v insolvenčním rejstříku na základě návrhu podaného žalovanými, byly ze strany zákazníků podávány předčasné výpovědi v počtech stovek až tisíců měsíčně, přičemž v 80% - 90% případů se tak dělo prostřednictvím konkurenčních dodavatelů na základě plných mocí udělených jim žalobcovými stávajícími zákazníky. V době probíhajícího insolvenčního řízení tak žalobce zaznamenal značný pokles zákazníků, neboť uvedené insolvence využili konkurenční dodavatelé. Důvody předčasného ukončování smluv ze strany zákazníků jsou tedy sice v systému žalobce uvedeny, nicméně tento systém toto nedokáže zpětně rozlišit, takže pokud by bylo třeba vyhledat pouze smlouvy ukončené z důvodu insolvenčního řízení, museli by toto provádět pracovníci žalobce hledáním v kontaktní historii. Žalobce v tomto řízení předložil určitý vzorek počtu předčasně ukončených zákaznických smluv, které hledalo asi 10 pracovníků žalobce po dobu několika týdnů. Zákaznický systém žalobce totiž obsahuje velké množství dat, neboť měsíčně zpracovává asi 150 tis. zákaznických transakcí (písemné či elektronické dotazy, došlou poštu apod.). O počtech předčasně ukončených smluv byl svědek informován ze strany svých podřízených, kteří mu na pracovních poradách předávali jednou až dvakrát týdně ústní či písemné informace v tomto směru. V té době se vlastně ve firmě žalobce neřešilo nic jiného než insolvence, přičemž ze strany zákazníků odstupujících předčasně od smluv bylo sdělováno, že preferují určitou jistotu. Ze strany žalobce byla snaha o udržení stávajících zákazníků, nicméně v situaci probíhajícího insolvenčního řízení nemohl být žalobce nijak úspěšný, neboť tato situace mu nedávala mnoho možností k obraně proti odlivu zákazníků. Probíhající insolvenční řízení se odrazilo i ve vztahu ke stávajícím zaměstnancům či případně novým kandidátům na pracovní pozice, neboť žalobce jim musel opakovaně vysvětlovat, že nemá žádné finanční problémy. to se žalobci víceméně podařilo, nicméně probíhající insolvence se především negativně odrazila na zákaznickém portfoliu.

Jak je již shora uvedeno, žalobce na základě údajů uvedených v listinných důkazech označených jako přílohy č. 4 – č. 21 vypočetl, že při předčasném ukončení 2.627 zákaznických smluv ohledně dodávek elektřiny a 1.573 zákaznických smluv ohledně dodávek plynu, tedy při předčasném ukončení celkově 4.200 tzv. OPM, mu ušel roční zisk ve výši 11,925.364,93 Kč. Ke konkrétnímu počtu předčasného ukončení zákaznických smluv z důvodu insolvenčního řízení byl slyšen svědek ing. Š., nicméně žalobní tvrzení, že z celkového počtu 12.276 ukončených OPM za období od 28.2.2014 do 30.6.2014 představovalo z důvodu insolvence toto číslo 4.200 OPM, žalobce v řízení neprokázal. Celkový počet předčasného ukončení zákaznických smluv ve výši 12.276 je prokázán přehledy počtu OPM dodavatelů elektřiny a plynu vydanými OTE za rok 2014, jak vyplývá z příloh č. 4 a č. 5. Ve spojení s obsahem výpovědi svědka ing. Š. a za použití § 136 o.s.ř. soud proto nadále vychází ze zjištěné skutečnosti, že žalobci v důsledku insolvenčního řízení ušel zisk ve výši 11,925.364,93 Kč v důsledku předčasného ukončení 4.200 zákaznických smluv v příčinné souvislosti s insolvenčním řízením. Pokud se pak žalobce domáhal z titulu ušlého zisku nároku ve výši 700.447,50 Kč představujícího pouhých 5,87 % z částky 11.925.364,93 Kč, dospěl soud při použití § 136 o.s.ř. závěru, že tento nárok je důvodný.

Posledním dílčím nárokem byl nárok na zaplacení částky 1,000.000,- Kč jakožto nemajetkové újmy vzniklé žalobci v souvislosti se zahájeným insolvenčním řízením. Žalobce mimo jiné tvrdil, že tato nemajetková újma spočívala ve snížení jeho vážnosti u obchodních partnerů, finančních institucí a veřejnosti jako takové, stejně jako v narušení důvěry zákazníků. Tvrdil, že je největším alternativním dodavatelem energií v ČR, což dokládal statistikou počtu OPM vypracovanou OTE v rámci přílohy č. 23. Počet OPM, do kterých žalobce dodával elektřinu a plyn v letech 2010-2016 pak dokládal přílohami č. 24 a č. 25 a tabulkami č. 9 a č. 10 v jeho podání ze 14.11.2018. Poukazoval rovněž na to, že kromě veřejně přístupného insolvenčního rejstříku byla informace o zahájení insolvenčního řízení převzata celorepublikovými zpravodajskými servery a dalšími odbornými servery, což vyvolalo nejistotu u jeho zákazníků i obchodních partnerů. V rámci příloh č. 40 – č. 93 dokládal dodávkové smlouvy a výpisy ze svého zákaznického informačního systému, pokud jde o dotazy zákazníků na jeho solventnost a schopnost dalšího provozu. Z těchto příloh bylo zjištěno, že se jedná o záznamy telefonních hovorů na oddělení zákaznické péče z období dubna až června 2014, kdy se zákazníci žalobce dotazovali na okolnosti insolvence.

Z článku zveřejněného dne xxx na www.motejlelskocdopole.com bylo zjištěno, že tohoto dne podala kyperská firma Jonaza Trading insolvenční návrh na společnost žalobce. Uvedený insolvenční návrhovač je věřitelem pohledávky ve výši 304.000,- Kč, která mu byla postoupena od společnosti EMTC – CZECH T. B.. Dále bylo z těchto webových stránek zjištěno, že se jedná o webový projekt M. M. a P S. Server je zaměřený na insiderské zpravodajství z českého a slovenského byznysu a je určen především pro předplatitele/registrované uživatele.

Z článku uveřejněného dne xxx na www.blog.creditcheck.cz bylo zjištěno, že dne 31.3.2014 byl insolvenční návrh na žalobce odmítnut.

Z článku uveřejněného dne xxx v týdeníku Ekonom („xxx“) bylo zjištěno, že slovenský finančník P. K. spustil insolvenční řízení kvůli dlužné částce 304.000,- Kč, kterou údajně žalobce dlužil za zprostředkovatelské služby firmě EMTC – CZECH T. B.. Městský soud v Praze po 4 dnech tento insolvenční návrh zamítl jako nedůvodný.

Z článku uveřejněného dne xxx na www.ekonom.cz („xxx“) bylo zjištěno, že insolvenční řízení ve věci dlužníka BOHEMIA ENERGY spuštěné na návrh znepřáteleného slovenského miliardáře P. K., bylo po necelém týdnu soudem zastaveno.

Z článku uveřejněného dne xxx na www.parlamentnilisty.cz („xxx“) bylo zjištěno, že dne 27.3.2014 byl podán insolvenční návrh na společnost BOHEMIA ENERGY entity s.r.o., který byl 31.3.2014 odmítnut.

Z článku zveřejněného blíže neuvedeného dne na www.smartcredit.cz bylo zjištěno, že v prvním pololetí 2014 se v insolvenčním rejstříku ocitla řada významných firem, např. společnost BOHEMIA ENERGY entity s.r.o. a další. U všech těchto společností byl návrh soudem odmítnut nebo bylo řízení velmi rychle zastaveno.

Z článku uveřejněného dne xxx na www.parlamentnilisty.cz („xxx“) bylo zjištěno, že v prvním pololetí roku 2014 se v insolvenčním rejstříku objevila řada významných firem. Dne 27.3.2014 byl podán insolvenční návrh na společnost BOHEMIA ENERGY entity s.r.o., o 4 dny později byl tento návrh odmítnut.

Z článku uveřejněného v xxx na www.rft-trade.cz („xxx“) bylo zjištěno, že příklady insolvenčních řízení z roku 2014 potvrzují, že insolvenční návrhy nejsou vždy odůvodnitelné. V insolvenční se ocitla třeba společnost BOHEMIA ENERGY entity s.r.o., jednalo se již o druhý insolvenční návrh v roce 2014, první byl po 3 dnech soudem odmítnut.

Z článku uveřejněného dne xxx na www.e15.cz („xxx“) bylo zjištěno, že BOHEMIA ENERGY bude žádat od P. K. a jeho společnosti Arca Capital odškodné, neboť tento dodavatel energie viní slovenského finančníka z toho, že firmu záměrně poškozoval insolvenčními návrhy. Na BOHEMIA ENERGY byly v roce 2014 podané 2 insolvenční návrhy, autorem obou byla kyperská společnost JONAZA TRADING LIMITED, která je společníkem v několika firmách patřících do portfolia K. Arca Capital. Majitelé nejsilnějšího energetického alternativce v Česku nyní žádají od autora insolvenčního návrhu odškodné. Nechtějí přitom pouze uhradit náklady na právníky, tedy 300.000,- Kč, ale i ušlý zisk.

Nárok žalobce na přiměřené zadostiučinění v penězích za imateriální újmu na dobré pověsti právnické osoby – podnikatele způsobenou insolvenčním návrhem, který byl vinou insolvenčního návrhatele odmítnut, je nepochybně co do základu důvodný. Šikanózní insolvenční návrh či návrh obsahující nepravdivé údaje je způsobilý bez dalšího výrazně zasáhnout do dobré pověsti právnické osoby – podnikatele, proti které směřuje, a způsobit jí tak nemateriální újmu, a to i v případě, kdy informace o zahájení insolvenčního řízení není uveřejněna v tisku či na zpravodajských internetových portálech či prostřednictvím jiných médií. Takovýto insolvenční návrh totiž zpochybňuje samotnou podstatu dobré pověsti podnikatele – jeho schopnost včas a řádně plnit své závazky. Tyto závěry judikoval Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 28.6.2017, sp. zn. 29 Cdo 5640/2015, přičemž zde zároveň řešil otázku, k jakým okolnostem je třeba přihlížet při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění v penězích za nemajetkovou újmu. Nejvyšší soud zde poukázal především na princip publicity insolvenčního rejstříku, jehož obsah je prakticky ihned dostupný široké veřejnosti, tudíž samotné zveřejnění informace o šikanózním či nedůvodném insolvenčním návrhu je již zásahem do dobré pověsti podnikatele. Nemajetková újma pak bude závažnější v případě, že informace o insolvenčním návrhu bude šířena i v médiích. V takovém případě je třeba posuzovat, v jakých médiích a jakým způsobem byla tato informace zveřejněna, významné dále může být i to, zda šlo o média s celostátním či dokonce mezinárodním dosahem, jaký je jejich čtenářský okruh, jaký byl obsah této informace apod. Dále je třeba vzít v úvahu postavení dotčené právnické osoby – podnikatele na trhu, neboť čím větším, známějším či významnějším je podnikatelem, tím bude zpravidla újma způsobená na jeho pověsti závažnější. V úvahu je rovněž třeba vzít délku doby, po kterou byla dobrá pověst podnikatele zasažená neoprávněným insolvenčním návrhem zpochybňována. Naopak je bez právního významu, zda v důsledku insolvenčního návrhu vznikla právnické osobě vedle nehmotné újmy i škoda na majetku, ať už skutečná škoda či ušlý zisk. Přiměřené zadostiučinění sanuje nehmotnou újmu, jejíž vznik, rozsah a závažnost nejsou na existenci škody na majetku závislé.

Ke shora uvedeným závěrům se dále přihlásil Nejvyšší soud i ve svém pozdějším rozhodnutí, a to o rozsudku ze dne 31.1.2019, sp. zn. 29 Cdo 110/2017, na jehož obsah soud rovněž odkazuje.

V poměrech této projednávané věci bylo prokázáno, že žalobce byl v letech 2010 a 2011 největším dodavatelem plynu v ČR, pokud jde o počet OPM, v letech 2012, 2013 a 2014 byl pak druhým dodavatelem plynu hned po ČEZ Prodej s.r.o. (příloha č. 23).

Dále bylo prokázáno, že pokud jde o dodavatele v elektroenergetice, největším dodavatelem byl žalobce v roce 2010 a dále v roce 2014, v letech 2011 až 2013 byl na druhém místě za dodavatelem Centropol Energy a.s. (měřeno opět podle počtu OPM – příloha č. 24). Z těchto důkazů proto lze učinit závěr, že postavení žalobce na trhu dodavatelů plynu a elektřiny bylo v roce 2014 významné.

Obsahem insolvenčního spisu vedeného zdejším soudem pod sp. zn. MSPH 59 INS 8444/2014 bylo dále prokázáno, že vyhláškou ze dne 27.3.2014 na č.l. A-2 soud oznámil zahájení insolvenčního řízení ve věci dlužníka – žalobce, tato vyhláška byla zveřejněna v insolvenčním rejstříku dne 27.3.2014 v 10:22 hod. Usnesením ze dne 31.3.2014 (č.l. A-8) byl insolvenční návrh odmítnut dle § 128 odst. 1 ins. zák., toto usnesení bylo zveřejněno v insolvenčním rejstříku dne 31.3.2014 ve 13:12 hod. Z těchto zjištění lze učinit závěr, že pátý den od zveřejnění informace o zahájení insolvenčního řízení se široká veřejnost (opět prostřednictvím veřejně přístupného insolvenčního rejstříku) měla možnost dozvědět, že insolvenční návrh v této věci byl soudem odmítnut.

Z listinných důkazů (přílohy žalobce č. 29 – č. 37) bylo dále zjištěno, že informace o zahájení insolvenčního řízení byla dne 27.3.2014 zveřejněna na internetové stránce xxx.motejlefskocdopole.com, jejímž provozovatelem je společnost motejlefskocdopole.com., s.r.o. se sídlem Praha 1, Malá Štupartská 7, IČ 24684376. Z informací o tomto webu vyplývá, že se jedná o odborný portál určený především pro předplatitele či registrované uživatele. Další portály či média informující o předmětné insolvenční věci (přílohy č. 30 – č. 37) přinesly tuto informaci až v období od 9.4.2014 do dubna 2015, a to vždy s dovětkem, že insolvenční návrh byl po 4 dnech soudem odmítnut.

Po zhodnocení těchto důkazů dospěl soud k závěru, že tyto informace obsažené v důkazech – přílohách č. 29 – č. 37 nemohly žalobci způsobit žádnou nemajetkovou újmu, neboť informace z 27.3.2014 byla zveřejněna na úzce specializovaném webu a zbylé informace byly zveřejněny již po odmítnutí insolvenčního návrhu, o němž zároveň informovaly. Nejednalo se tak o situaci, že by informace o zahájení insolvenčního řízení přinesly např. celorepublikově vydávané tištěné deníky typu Lidových novin, MF Dnes apod. Zbylé informace o tom, že insolvenční návrh byl po čtyřech dnech od jeho podání soudem odmítnut, nemohla dobré jméno žalobce poškodit, přičemž medializace skutečnosti, že insolvenční řízení bylo zahájeno, byla nulová. K poškození dobrého jména žalobce došlo tedy pouze v důsledku informace o zahájení insolvenčního řízení zveřejněné v insolvenčním rejstříku. Soud proto dospěl k závěru, že takovému rozsahu nemajetkové újmy žalobce odpovídá finanční náhrada ve výši 100.000,- Kč.

S odkazem na všechny tyto závěry rozhodl soud za použití § 147 zák. č. 182/2006 Sb., insolvenční zákon tak, jak je uvedeno ve výrocích I. a II. tohoto rozsudku.

O náhradě nákladů řízení bylo ve výroku III. tohoto rozsudku rozhodnuto dle § 142 odst. 3 o.s.ř. ve spojení s § 146 odst. 2, věta první o.s.ř. Podanou žalobou se žalobce domáhal na žalovaných zaplacení částky 57,507.847,50 Kč. Podáním ze dne 30.1.2018 vzal žalobce žalobu zpět co do částky 55,507.847,50 Kč a žalobní nárok tak zůstal ve výši 2,000.000,- Kč. Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 9.2.2018, č.j. 35 Cm 55/2014-322, bylo řízení zastaveno v rozsahu částečného zpětvzetí žaloby, tj. co do částky 55,507.847,50 Kč. O náhradě nákladů řízení pak soud rozhodl až tímto rozsudkem ve smyslu § 151 odst. 1 o.s.ř. Ze zbytku žalobního nároku ve výši 2,000.000,- Kč bylo žalobě co do částky 924.658,70 Kč vyhověno a co do částky 1,075.341,30 Kč byla žaloba zamítnuta. Zamítnutí žaloby i zastavení řízení na základě částečného zpětvzetí je procesním neúspěchem žalobce, neboť řízení nebylo částečně zastaveno z důvodů zpětvzetí žaloby pro chování žalovaného dle § 146 odst. 2, věta druhá o.s.ř. Pokud tak bylo žalobě vyhověno pouze co do částky 924.658,70 Kč, měl žalobce procesní úspěch v rozsahu 1,6% v poměru k původně

uplatněnému žalobnímu nároku, tudíž žalovaní měli procesní neúspěch v poměrně nepatrné části. Z toho důvodu soud žalovaným přiznal plnou náhradu nákladů řízení dle § 142 odst. 3 o.s.ř.

Právní zástupce žalovaných učinil v řízení tyto úkony právní služby:

- 1) Převzetí právního zastoupení ze dne 16.12.2015 (žalovaný č. 1) a ze dne 26.10.2015 (žalovaný č. 2)
- 2) Podání z 8.1.2018
- 3) Účast na jednání dne 11.4.2018
- 4) Odvolání ze dne 7.5.2018 do nákladového výroku rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11.4.2018
- 5) Vyjádření z 30.7.2018 k odvolání žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11.4.2018
- 6) Účast na jednání před odvolacím soudem dne 12.9.2018
- 7) Účast na jednání dne 10.12.2018
- 8) Podání z 15.1.2019
- 9) Účast na jednání dne 11.2.2019 (trvajícím přes 2 hodiny)
- 10) Podání z 8.2.2019
- 11) Účast na jednání 8.4.2019 (trvajícím přes 2 hodiny)
- 12) Podání z 23.4.2019
- 13) Účast na jednání dne 27.5.2019 (trvajícím přes 2 hodiny)

Za úkony č. 1 a č. 2 přísluší odměna vypočtená z tarifní hodnoty 57,507.847,50 Kč, tj. odměna ve výši 67.340,- Kč, po snížení o 20% ve výši 53.872,- Kč za 1 úkon. Za úkony č. 3 – č. 13 přísluší odměna vypočtená z tarifní hodnoty 2,000.000,- Kč, tj. odměna ve výši 16.300,- Kč, po snížení o 20% ve výši 13.040,- Kč za 1 úkon. Za úkon č. 4 přísluší pouze poloviční sazba odměny ve výši 6.520,- Kč a za úkony č. 9, č. 11 a č. 13 dvojnásobná sazba odměny ve výši 26.080,- Kč za každý u těchto 3 úkonů. Odměna za všechny tyto úkony tedy činí: $(2 \times 53.872) + (7 \times 13.040) + (1 \times 6.520) + (3 \times 26.080) = 283.784,-$ Kč. Po připočtení 13 paušálních náhrad po 300,- Kč a 21% DPH z částky 287.684,- Kč, tj. DPH ve výši 60.414,- Kč, činí náklady za právní zastoupení každého z obou žalovaných 348.098,- Kč (§ 6 odst. 1, § 7 body 6, 7, § 11 odst. 1, písm. a), d), g), § 11 odst. 2, písm. c), § 12 odst. 4 a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif).

Povinnost k náhradě nákladů řízení ve výši 348.098,- Kč každému z obou žalovaných byla uložena žalobci ve výroku III. tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze do 15 dnů ode dne jeho doručení podat odvolání k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.

Praha 27. května 2019

JUDr. Alena Hrdličková v.r.
soudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje M.K.